

[Christmas Møller.]

handelen, som saa overordentlig gerne vil have, at Frihandelen skal herske, hvilken Vej kan Ministeren pege paa? Eller har Ministeren blot ment, at det var nødvendigt, da den hollandske Premierminister fremsatte sine Bemærkninger, ogsaa at være Frihandelsmand, saaledes som han var det i de glade gamle Dage, medens han jo nu i Virkeligheden officielt gaar ind for lige det modsatte System? Vil Udenrigsministeren medvirke til, at vi faar saadanne Forhandlinger i Gang? — vi har jo det skrappeste og snævrreste System af alle. Jeg synes for mit Vedkommende, at det maaske kunde vente lidt med Oslo-Magterne, for „naar vi ser paa Samhandelen og de Fordele, vi gennem de senere Aar har haft“, synes jeg ikke, vi skal tage samtlige Oslo-Magter med. Lad os begynde med de nordiske Lande. Lad os ikke glemme, at det er Sveriges Udenrigsminister, som indbydes til London, og ikke Danmarks Udenrigsminister. Mon det ikke er et Udtryk for, at man med denne „Boren sig ind“ i dette System snævrer dette Lands Muligheder ind paa en Maade, som kan blive overordentligt skæbnesvanger, og jeg spørger altsaa Udenrigsministeren: Hvad mente han med de Ord, han fremsatte om, at han syntes, at det var meget interessant, at Colijn havde udtalt sig saaledes, og hvad agter Ministeren at foreslaa?

Jeg synes, at Ministeren, saaledes som Stillingen er, og under Hensyn til de Udtalelser, som er fremsat fra anden Side, skulde tage Initiativet til en nordisk eller i hvert Fald skandinavisk Konference om den økonomiske Politik. Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Hauge, at det ærede Medlem maa jo ikke glemme, at han repræsenterer det internationale Socialdemokrati. Jeg spørger det ærede Medlem: Hvem er det, der har givet os gode Raad i Sverige? Det er Generaldirektør Örne, han er god Folkefælle, han er god Socialdemokrat. Jeg husker det Postyr, baade her og i Sverige, i Anledning af, at det svenske Højres Fører, Professor Bagge, havde sagt et Par meget spagfærdige Ord om den danske Valutacentral, spagfærdige i Forhold til, hvad Generaldirektør Örne sagde. Jeg synes ikke, det ærede Medlem helt skulde glemme, at han selv er af internationalt Format. Jeg synes, at jeg har Lov til at sige til ham, at det er altsaa det svenske Socialdemokrati, som har Magten i Sverige, der taler paa den Maade til os. Jeg siger — og jeg understreger det for tredie Gang og ønsker, at det skal understreges —: Vi har let ved at svare angaaende Behandlingen af Landenes vigtigste

Eksportvarer. Stillingen i Verden bliver maaske i Løbet af et vist Stykke Tid den, at Laantagere er mere efterspurgte end Laan-givere; men saadan om vi nu engang maa se paa Verdensudviklingen og paa Ønsket om et skandinavisk Samarbejde i Erindring om, hvor langt man naaede i Forhandlinger og Forstaaelse i Krigens Tid, synes jeg, det var en rigtig Opgave at drage Omsorg for, at der kom Realitetsforhandlinger i Stand mellem de nordiske Regeringer, mellem de nordiske Rigsdage, mellem de nordiske Banker for at undersøge, om der var Mulighed for et snævrere økonomisk Samarbejde frem i Tiden, noget, vi i Virkeligheden alle kan have Interesse af. Jeg tillader mig da at forespørge Ministeren, om han paa Baggrund af den Diskussion, der er foregaaet baade i den svenske Presse og i den svenske Offentlighed, vil mene, at der var Forstaaelse for et saadant Samarbejde, og at det var rimeligt at gøre et Forsøg.

Jeg vil med Hensyn til det handelspolitiske yderligere gerne sige, at vi har jo gennem hele den Tid, hvor dette System har hersket, i meget høj Grad ønsket, at det handelspolitiske skulde varetages ved andre Foranstaltninger, ved Toldforanstaltninger, hvilket vi ofte har givet Udtryk for. Det er efter min Opfattelse ogsaa klart, navnlig efter det ærede Medlem Hr. Hauges Tale, at man i andre Lande har brugt Told handelspolitisk, men naturligvis navnlig beskæftigelsesmæssigt — det kommer jeg til om et Øjeblik. Vi ønsker den danske Landbrugseksport fremmet ved de Statsforanstaltninger, man kan foretage. Det Forslag, vi stillede i Efteraaret 1935, og det Forslag, som vi nu har stillet i Januar—Februar 1937 — og som i alt væsentligt er Byerhvervenes Forslag, hvilket efter vor Opfattelse ogsaa er rimeligt og naturligt, idet den Sagkundskab, der findes disse Steder, giver disse Erhverv og deres ledende og kyndige Folk meget større Mulighed for at skabe disse Lister over Varer, som frit kan indføres, Varer, som betingelsesvis kan indføres, og Varer, som er helt bundne, end der er givet et politisk Parti —, har aldeles ikke, som det ærede Medlem Hr. Hauge sagde, en anden Hensigt end den at løse det Problem at arbejde sig ud af det nuværende System. Jeg spørger det ærede Medlem Hr. Hauge: Hvilken Hensigt skulde der være? I en Tid, hvor vi har en Regering, som har Magten i begge Rigsdagens Ting, og hvor vi ved, at Regeringens ledende radikale Medlem er mere Socialist end Socialdemokratiet, hvilken Hensigt skulde man saa